

Een dochter van Friesland

de school van den voornoemden v. d. Kooi. Ons Friezinnetje hier draagt een echt-kanten „floddermuts”, waarvan 't floddertje, 't waaiertje, over d'r nekje hangt.

En nu 't pakje, waarvan 't keurig sluitende jakje met de korte mouwen, aan de hals wat laag is uitgesneden om de echt gitten koralen, ook wel de drie strengen bloedkoralen, goed te laten uitkomen.

Ge behoeft heusch niet bang te zijn, dat de doorschijnende witte wanten, waarmede de armen overtrokken zijn, af zullen zaken. Ze zijn goed bevestigd aan de ondermouwtes, die we hier natuurlijk niet kunnen zien.

Ons Friezinnetje is danig in de pronk. Kijk maar naar 't fijne voorschootje en de sierlijk kanten doek, waarin 't gouden of juweelen speldje schittert. Ringen, armbanden, beugel en bras voltooien 't costume.

De zilveren beugel! Welke boerin is nu nog niet trotsch als zij zoo'n erfstuk kan toonen!

De kleine tasch van stof of chits met voering van

zijde en de sluiting zoo breed, hangt deftig aan een zilveren keten. Een platte, breede zilveren haak waarborgt 't behoud. In die tasch vindt ge natuurlijk 't loddereindoosje met 't bekende sponsje, verder de zilveren naairing en dan de noodige duiten.

Het zilveren bras komt hier heel goed uit. Dit „zijdzilver” bestaat uit een fijnen naaldenkoker, een schaar met zilveren handgreep en het in een breeden uitgesneden ring gevatte speldenkussen van rood trijp. Aan zilveren kettingen geen gebrek. Er viel nogal een handeltje te doen voor den zilver-smid, die een Friezinnetje in 't edele metaal mocht zetten. De beugel werd steeds aan de rechterzijde en 't bras aan de linkerzijde gedragen. Na 't trouwen werd 't laatste gewoonlijk vervangen door een zilveren ring met sleutels.

Ik hoop dit Friezinnetje na „de gewichtige ruil” nog eens terug te zien. Eenigheid blijft arm, hoe rijk ook getooid en ook deze plaat roept om een bijpassend „hijtje”.

S. v. d. M.

CHRISTENDOM EN VROUWENBEWEGING

Zoo af en toe blijkt me wel, uit de brieven die ik ontvang, dat er nogal wat onderwijzeressen en aanstaande onderwijzeressen onder onze lezeressen schuilen. Het zijn voornamelijk dezen, wier aandacht ik vestigen wil op de pas in bovengenoemde serie verschenen brochure van mevr. Buys-Kleyn: „De vrouw als onderwijzeres in de lagere school.” Vooral op het oogenblik staat de school, de onderwijzer, en al wat met die twee samenhangt, zooal niet in het centrum der belangstelling, dan toch wel dicht bij het middelpunt ervan. Allerlei middelen worden uitgedacht om de belangen van het kind en van het onderwijs te vereenigen met de zoo hoog noodige bezuiniging, en wanneer men dan in de vakpers en daarbuiten nog druk bezig is, die middelen te bespreken, komt het bericht, dat ze niet uitgevoerd worden, en er iets anders voor in de plaats wordt gesteld, waarop onderwijs- en persmensen dan weer kunnen aanvallen.

Eenigszins zoo is het ook mevr. Buys-Kleyn gegaan, waar ze een gedeelte van haar brochure wijdt aan de splitsing in de opleiding in A.- en B.-akte, terwijl op 't oogenblik die splitsing weer van de baan is. Maar dat is werkelijk niet haar schuld. Wie weet of, wanneer de lezeressen dit artikel onder de oogen krijgen, ook het instituut assistenten, dat nu aanbevolen wordt, niet den weg van de A-onderwijzeressen is gegaan. De belangrijkheid van de brochure van mevr. Buys-Kleyn staat of valt echter

gelukkig niet met dit ééne punt. En zelfs heeft ze haar gedachten daarover op zulk een wijze geuit, dat hetgeen zij zegt omtrent aard en geschiktheid van bepaalde soorten meisjes van belang blijft, ook al is die voorgestelde splitsing van de baan.

Ik heb, ook over dit punt, wel artikelen van onderwijzeressen gelezen die de geheele kwestie beschouwden in verband met haar eigen geaardheid en neigenheid. Dezulken kunnen van de schrijfster van „De onderwijzeres in de lagere school” leeren, een ruimer standpunt in te nemen.

Vooral wat zij zegt van het onderwijzen als vak of als „goddelijk beroep” is heel mooi. En wanneer maar alle meisjes, die het onderwijs als bestemming kiezen, dit doen omdat dit voor haar feitelijk de eenige mogelijkheid is, niet om materieele, doch om ideeële redenen (men zie hierover de brochure) dan ben ik niet bang dat de onderwijzeres ooit weer uit de school verdreven zal worden.

Of nu allen onderwijzeressen en aanstaande onderwijzeressen, deze brochure moeten lezen?

Kijk, als men mij vraagt wat wij als vrouwen, als jonge vrouwen ook, vooral noodig hebben, dan zou ik zeggen: we moeten bovenal leeren méér belang te stellen in elkaar, ook wat betreft elkaars beroep, elkaars maatschappelijke kring, opdat we op die manier leeren elkaar beter te begrijpen en meer voor elkaar te voelen. En hiertoe kan ook deze brochure meehelpen.

J. M. W.—W.